

BERNARD ČUK

1941 – 2007

Bernard Čuk se je rodil 12. avgusta 1941 na skromni domačiji v Predgrizah pri Pahovcu.

Osnovno šolo je obiskoval v Črnem Vrhu. Čeprav ni bil odličnjak, je bil vedno dober učenec. Odlikoval ga je zelo dober spomin, ki ga je, kot je menil sam, podedoval po mami. Zelo rad je imel ure slovenščine, zgodovine, zemljepisa, z veseljem se je udeleževal dramskega in bralnega krožka ter sodeloval pri šolskem glasilu Glas mladih, v katerem se je že preizkušal s prvimi pesmicami.

V času, ko ni bilo televizije, radio pa prej izjema kot pravilo, so pri Pahovcu doma vsak večer brali mohorjevke in Kmečki glas. V začetku je bila to naloga starega očeta, ko pa je Bernard hodil v tretji razred, je moral to opravilo že prevzeti sam. Čeprav je bilo zanj v začetku to težaško opravilo, je kmalu spoznal vso lepoto in bogastvo knjig in dobil pravo veselje do branja, ki ga pozneje ni več zapustilo.

V tistih časih ga je poleg branja najbolj veselil dramski krožek v šoli. Čeprav njegovi igralski začetki niso bili ravno obetavni, je vseeno prevladala velika ljubezen do gledališča in igre. Takrat se je preizkušal tudi s pisanjem scenarija. Pri komaj štirinajstih letih je namreč napisal prvo igro o kmečkih uporih, ki je bila zelo viteška, kmečka in uporniška.

Po končanem šolanju se je zaposlil – najprej pri Kmetijski zadrugi, pozneje pri SGG Tolmin, po odsluženem vojaškem roku je poskusil pri Rudniku živega srebra v Idriji, kjer pa ni vztrajal dolgo, tako da je upokojitev dočakal kot gozdni delavec pri SGG Tolmin. Čeprav ni nadaljeval

šolanja in se je raje zaposlil kot gozdar, se je vedno z veseljem udeleževal v kulturnem življenju na vasi. Komaj 16-leten se je že leta 1957 pridružil KUD Sloga kot amaterski igralec. V okviru društva je po svoji oceni preigral preko 40 vlog. Njegovo delo v društvu pa je obsegalo še vse kaj drugega kot igranje. Bernard je številne tekste (pesmi, govore...) napisal za posameznike, za posebne priložnosti – rojstne dneve, pogrebne nagovore, razne obletnice, pa še kakšna druga priložnost bi se našla.

Že kot otrok si je Bernard želel, da bi postal novičar, a po končani osnovni šoli ni imel dobrih možnosti za nadaljevanje šolanja. Pa tudi želja po samostojnosti ga je vodila v službo. Svojo nekdanjo željo je pozneje uresničil kot ljubiteljsko dejavnost, ki ji je v zadnjih letih posvečal največ časa. Začel je kot sodelavec Kmečkega glasa, Primorskih novic, Družine, tednika Oko in radia Koper, kamor je občasno pošiljal krajše novičke iz Črnega Vrha. Leta 1974 je postal redni dopisnik radia Cerklje, s katerim je sodeloval do zadnjih dni. Zelo rad se je preizkušal kot voditelj nekaterih oddaj v živo, opravil je številne intervjuje. Leta 2002 je začel sodelovati s časopisom Idrijske novice in postal njihov redni dopisnik. Ob pisanju novic za druge časopise pa je vrsto let aktivno sodeloval pri oblikovanju Črnovrščana in pozneje časopisa Sloga.

Na že omenjenih Inventurah je v zadnjih letih postregel s kronikami, v katerih je strnil dogajanja na Črnovrški planoti. Marsikdaj je okrcal nas pa tudi vladne može.

Bernard je bil posebej, vsakega je imel rad na svoj način, vsakemu je na svoj način povedal, kar mu gre. In čeprav ni imel posluha, je vedno rad poslušal glasbo in lepo petje. Rad je imel harmonikaše, še posebej mlade, in zaslužen je tudi za nastanek Moškega pevskega zbora Pobje.

Gotovo se bomo Bernarda vsi vedno radi spominjali, saj so njegovi zapisi in vse drugo delo, za Črni Vrh neprecenljive vrednosti. Nenazadnje je za svoje delo leta 1994 prejel tudi Nagrado občine Idrija za dolgoletno požrtvovalno delo pri oblikovanju kulturne podobe kraja, leta 2001 Častno jubilejno Linhartovo značko in v juliju 2007 njemu najdražje priznanje za dolgoletno vsestransko delo v domačem kraju Sveta KS Črni Vrh.